

Doina Smaranda Domide

Studii – Facultatea de Construcții, secția
Drumuri și Poduri Iași – promoția 1970

Activitate extraprofesională

Membru fondator al **Asociației Seniorilor
Timișoara**

Coordonatoarea Grupului de cântece și

poezie pentru spectacole

Membră a cenaclului: **Seniorii** din Timișoara, **Stele
căzătoare, stele nemuritoare, ECS – E Clubul Scriitorilor,
Lumea poeziilor**

Premiată la Concursul internațional *Festivalul de arte* –
Snagov 2024: Poezie – locul III, Literatură pentru copii – locul
II, Proză – locul I

Lucrări editate

Poezie

Eu și lumea, 2018 Editura Mirador, Arad

Dorul de veghe, 2023, Editura PIM, Iași

Romane

LILI – cronică de familie 1890 – 1989, 2024, Editura Sf. Ioan,
Brăila

Blestemul pisicii, 2024, Editura PIM, Iași

Codrina, 2025, Editura Fundația pentru Cultură și

Învățământ Ioan Slavici, Timișoara

Demonul Blond, 2025, Cișmigiu Books, București

Nuvele

Broșa de argint – eBook, 2022, Editura Litera

Literatura pentru copii

Iubirile copilăriei vol. I, 2012, Editura Mirton, Timișoara

Iubirile copilăriei vol. II, 2014, Editura Mirador, Arad

DOINA SMARANDA DOMIDE

DEMONUL BLOND

roman

CUPRINS

Prefață	7
În sfârșit sunt liberă.....	17
În loc de Postfață	165

ÎN SFÂRȘIT SUNT LIBERĂ!

Răsuflam ușurată îndreptându-mă cu bagajele spre microbuzul care mă ducea la mama. Da! La mama, la munte. Adevărat că doar la poalele munților, dar ce priveliște! Ce aer! Ce apă! Și ce oameni!

Comparativ cu toxicitatea și aglomerația urbană, era RAI. Chiar așa, cu majuscule. Ca să nu mai vorbesc de iadul în care conviețuisem șaisprezece ani, străduindu-mă să respect porunca biblică „Până când moartea vă va despărți.” Dacă mă gândesc bine, chiar murisem. Nu mai aveam vlagă, nu mai aveam planuri, dorințe, iubire, respect, înțelegere. Le părăsisem pe toate pentru a nu genera discuții și reproșuri interminabile. Eram un robot foarte conștiincios. Mergeam dimineața la lucru și veneam seara. Mă apucam de făcut mâncare, curățenie sau mergeam împreună la cumpărături, pentru că singur n-o făcea ca să nu se simtă umilit.

Să nu credeți că îmi compensa aceste renunțări cu satisfaceri sexuale, folosind tehnici orientale sau inovații franțuzești. Nuuuu! Era o nulă. Nu știu dacă cel mai lung act sexual a ținut mai mult de treizeci secunde. Exact! Până numeri la treizeci. Poate că asta l-a făcut să-mi dispună că atunci când ne întâlnim cu o cunoștință de-a lui, coleg de servicii sau de școală, să țin ochii în jos și să nu-l privesc. Pe coleg, vreau să zic. Mai greu de

suportat erau ședințele pe care mi le ținea cu glas tunător când veneam de la o reuniune a colegilor lui. Că m-am uitat cu subînțeles, mi-am făcut semne când dansam și câte îi mai născocea mintea lui bolnavă. Ca să nu mai spun că îmi îndepărtase colegii și prietenele din liceu și facultate. A rezistat doar un prieten din copilărie, care nu s-a lăsat intimidat de purtarea lui și care a avut inspirația să o aducă la noi în vizită și pe mama lui.

Dar dacă lucrurile bune au un sfârșit, categoric au și cele rele. El a venit în ziua în care mi-a spus că l-a sunat un coleg de liceu în trecere prin urbe. Și m-a întrebat, ca niciodată, ce să facă. I-am spus să-l invite să se cazeze la noi, de vreme ce este în trecere. Putea dormi în camera de zi. L-a invitat, l-am omenit cu ce am avut, bărbații au servit și câte un pahar de tărie și am stat la discuții până s-a iscat o controversă între el și colegul lui, la care am fost solicitată ca arbitru. Sincer nu mă pasiona subiectul fiind de domeniul finanțelor, dar din tangența pe care o aveam în meseria mea, aveam oareșce idei. Am cumpănit, am argumentat și i-am dat dreptate colegului. L-am văzut pe Ex-ul meu că se înroșește și se foiește pe scaun. Mi-am zis "E timpul să mă retrag". Mi-am cerut scuze politicoși și m-am dus la baie să mă pregătesc de culcare. Tocmai mă spălam pe dinți când Ex-ul a intrat la mine ca o furtună. A închis ușa și fără să spună o vorbă mi-a articulat un pumn în ficat care m-a îndoit la 90 de grade și, ca să mă redreseze, mi-a dat și două palme. De regulă reacționez cu întârziere și cumpănesc atitudinea pe care o iau, dar de data asta am

fost spontană. I-am zis "De astăzi înainte nu mai ești soțul meu!" Clar și categoric. Doar sunt berbec.

Mașina aleargă harnic înghițind kilometru după kilometru. Ne apropiem de dealuri și norii s-au adunat amenințător deasupra noastră. E vară. Ploile sunt scurte și repezi, dar asta țârâie mărunț și des ca o mocănească de toamnă. Picurii lovesc geamul grupându-se în șiroaie ordonate. Spală tot. Și gândurile mele și ce las în urmă. Îmi scot laptop-ul. Pe Facebook colegii mei de absolvire trimit bezele către toată lumea. Sunt fericiți. Și eu. Mai ales eu. Am reușit să termin a doua facultate cu media 9,25. Am luat 10 la susținerea lucrării de licență. Sunt cineva! Mă simt cineva! Fac în sfârșit ceea ce îmi place mie, chiar dacă ultimele șase luni au fost luni de coșmar. Aa! Țsta a fost alt subiect de discuții și ședințe între mine și Ex-ul. "Ce îți trebuie ție a doua facultate? N-ai un serviciu bine plătit? Stai acolo până la pensie și gata!" Nu ripostam verbal doar în gând „Sigur că am o facultate cea pe care tu mi-ai ales-o și pe care am frecventat-o împreună la fără frecvență, ca să nu diminuăm bugetul familiei. Dar asta este ce îmi doresc eu!" N-am ripostat, dar nici n-am cedat. M-a costat oboseala și uzura de nervi. Am slăbit zece kilograme. Dacă doriți, vi-l recomand în loc de cură de slăbire. Gratis. Are niște abilități extraordinare în acest sens. Nu știi niciodată din ce poate isca o controversă pe care să o impună nu atât prin argumentație cât prin tonalitatea folosită, susținută chiar de o palmă sau două. După caz.

Iată și o noutate. Cineva din satul mamei îmi cere prietenia. Claudiu Militaru. Cine ar putea fi? În fond ce are dacă accept?! Am acceptat. Să vedem ce vrea. Aa! Mă felicitează pentru licență. Răspund. La așa ceva se răspunde. „Când vii să te felicite personal?” „Acum. Sunt în drum spre mama.” „Treci pe la mine. Te aștept indiferent de oră.” Ce drăguț! Își sacrifică o după-masă ca să mă aștepte. Să mă aștepte pentru ce? Ca să mă felicite personal? Nu reușesc să-mi reamintesc figura. Sigur l-am văzut și-l cunosc, altfel nu și-ar fi permis să mă acceseze. Ia să-i vedem profilul. Aha! Licențiat, vârstă apropiată, arată bine. Față luminoasă. Puțin prea serios. Eu vorbesc, care arăt ca o mumie. Când m-a văzut mama acum șase luni s-a speriat. Noroc că a stat cu mine și m-a susținut. Buuun! Mergem să ne felicite personal. Eu și cu mine cea nouă, liberă și independentă din punct de vedere financiar.

Am ajuns. Până aici merge microbusul. Mai am de parcurs câțiva kilometri. Îmi scot bagajul și bicicleta din portbagaj. Ploaia s-a întesit și mă adăpostesc sub o streășină. Văd peste drum, pe terasa nou amenajată a chioșcului cu mașina de înghețată o figură cunoscută. E chiar din sat de la mama. Parcă seamănă cu Claudiu. Nu sunt sigură, cel din poză are ochelari. Țasta nu, așa că mai bine tac. Mă zărește și se îndreaptă spre mine.

– Ce faci?

– Aștept să se oprească ploaia să pot merge mai departe.

– Cu ce ai sosit? Ai călătorit bine?

– Da. Foarte bine și comod. Am venit cu microbusul. Dar tu ești tot cu bicicleta?

– Nu. Eu sunt pe jos. Așteptam să se ivească o ocazie să merg spre casă. Te-ar deranja dacă am face drumul împreună? Văd că ai mult bagaj. Te pot ajuta.

– Mă bucur, mai ales că doream să merg cât mai încet ca să-mi purific sufletul absorbind priveliștea.

Plecăm împreună. Eu cu un rucsac, el cu un rucsac. Eu cu două sacoșe agățate de coarnele bicicletei. El cu laptop-ul spânzurat pe piept.

– Lasă-mă să împing eu bicicleta să te poți răsfăța în voie.

Doamne, de când nu mi-a spus nimeni o vorbă bună ca asta! Cred că de când eram la mama, fată! Acum câțiva ani am fost în concediu în nordul Moldovei, la Mănăstirile Sucevița și Gura Humorului. Am fost încântată de ouăle încondeiate și am cumpărat câteva. Unul l-am dăruit managerului francez pe care îl aveam atunci. Ce încântat a fost! Dar Ex-ul mi-a făcut un scandal pe cinste. Mă apucase plânsul. L-am ascultat până a rostit „Dai banii pe prostii!” Atunci m-am înfuriat și i-am spus „Știi ceva? Sunt banii mei!” nu de alta, dar câștigam dublu cât el. Pășesc lejer alături de consăteanul mamei al cărui nume nu-l cunosc. S-au îl auzisem dar nu-l memorasem alături de figură. Fusesse atât de amabil că-mi era jenă să-i spun că nu știu cum îl cheamă. Oricum discutăm generalități despre vremea schimbătoare, frumusețile din jur. Are un timbru plăcut și cald. Deocamdată asta remarc, ochii mei fiind ocupați

să înmagazineze în memorie dealurile acoperite de pădurile care bordază drumul șerpuit. Acum mă surprinde cu o comparație.

– Știi, așa cum adulmecii aerul dilatând nările și ridicându-le în vânt, semeni cu o căprioară. O căprioară speriată și rătăcită pe un drum străin.

– Dar nu sunt singură, chiar dacă parcursul meu e relativ nou. Mă însoțește cineva care-l cunoaște foarte bine.

– Vrei să spui că eu sunt țapul.

– Chiar așa. Dar nu țapul ispășitor.

– Adevărat. Nu sunt în stare să preiau asupra mea toate păcatele lumii și să mă retrag în pustiu. Mai ales asta.

– Care asta? Cu retrusul sau cu păcatele?

– Cu retrusul. Nu-mi place singurătatea. Iubesc oamenii și-i vreau în jurul meu. Deși mă consider un lup singuratec.

Îl privesc cu atenție. Aș putea spune că acum îl văd prima dată. Cu părul ciufulit de vânt, obrații bronzăți și ochii. Ah! ochii aceștia nici nu mai știi bine ce culoare au... Sunt verzi ca pădurea? Albaștrii ca cerul? Sau luminoși ca soarele? Da, cred că asta este. Sunt integrați în mediu. Sunt calzi ca soarele, luminoși ca cerul și limpezi ca pădurea. Nu poți să-i desprinzi din acest areal. Ar sucomba subit. Cum spunea? Un lup singuratec. Mai degrabă un zeu al luminii. Poznașul Pan, ermeticul Adonis? Nu, nuu! Aceia sunt bruneti și sudici. Cred că un zeu scandinav este mai potrivit. Cum

îl cheamă? Boldur! Soarele după-amiezii își răsfață razele pe crestele dealurilor absorbind cu nesăț picăturile rămase. Drumul se uscaser deja, iar în aer plutea mireasma umedă a ierbii.

– Nici eu n-aș vrea să te retragi în pustiu. Ești foarte necesar aici, unde ești. Dar cred că chestia cu lupul este puțin forțată. Nu de alta, dar încă n-am văzut lup să însoțească o căprioară pe drumuri mai puțin știute.

– De regulă le devorez, dar pentru tine fac o excepție.

– Conform principiului: fie și-un lup mâncat de oaie?

Râde dându-și capul pe spate și scânteindu-și dinții. Îmi place conversația cu el, de mult n-am întâlnit așa un interlocutor spontan și original.

Îi sunt recunoscătoare pentru răbdarea și gentilețea lui, mai ales că simt cum îmi revin puterile, cum mă încarc pozitiv cu fiecare kilometru. Ajunsesem chiar să-mi pară rău că se zăreau printre copaci primele case. Mi l-aș fi dorit alături mai mult. Acum mă surprinde cu altă afirmație. În capătul satului ne întâlnim cu primul tânăr. Îl vede de departe și mă atenționează.

– Ești pregătită să suporti zvonul care se va răspândi privind cea mai apropiată nuntă din sat?

– Nu. Nu sunt. Abia am încheiat o relație. Am nevoie de o pauză.

Salutăm amândoi pe tânărul care ne aștepta în poarta casei lui și trecem mai departe. Ne despărțim în

poarta casei mamei mele, în văzul vecinelor, care se reped după mine în curte.

– Unde l-ai întâlnit pe Claudiu?

– Cum de ați venit împreună?

Va sa zică el era Claudiu! Care mă așteaptă la el la orice oră să mă felicite personal pentru licență. Și n-a spus un cuvânt despre asta! Știa că nu l-am recunoscut? Ce urmărea de fapt? Eram contrariată și surprinsă.

M-au însoțit în casă și s-au așezat cumiți pe canapea, cu mâinile în poală, așteptând ca eu să le dau raportul, în timp ce ciuguleam discret din farfuria pe care mama mi-o așezase în față. A scos din bagajele mele cele câteva nimicuri pe care le adusesem: stixuri, biscuiți, fursecuri și le-a îndemnat și pe ele să se servească. Le priveam ochii jucăuși cum cerșeau noutăți.

– Ei, da! S-a terminat! Am reușit să-l conving să semneze. A trebuit să cedez foarte mult, dar altfel nu semna.

– Ce ai cedat?

– Cel mic va fi în fiecare sfârșit de săptămână, de vineri seara de la ora cinci și până duminică seara la ora cinci, la el.

– Dar are abia doi ani! O să stea fără mama atâta timp?

– Acum unde e?

– L-a luat cu el în concediu la părinții lui. Două săptămâni.

– Două săptămâni? Mititelul! Cât o să sufere după mama lui!

– Nu-l interesează pe el sufletul copilului, așa cum nu l-a interesat nici de cel mare.

– Și cel mare rămâne la el?

– Da. L-a convins și l-a făcut să-i și promită. A venit acasă și mi-a spus că nu vrea ca tata să plătească pensie alimentară și oricum eu mă descurc mult mai bine.

– Adică l-a luat copilul sub protecție? Nerușinatul!

– Ce om! Și când îl vezi zâmbind și discutând cu glas domol, ai zice că-i pâinea lui Dumnezeu!

– Asta-i reclama!

– Fățarnic și egoist! Bine c-ai scăpat de el. Celelalte se vor așeza cu vremea.

– Dumnezeu nu bate cu bâta! Așa o pățit și Florica din sus. Și-o alungat nora cu tot cu prunc, fată vrednică și cuminte, că băiatu' și-o găsit la oraș alta mai ocoșă. Și asta i-o dat cu cărămida în cap.

– Așa-i trebuie! Să știe că are nora, nu ca cealaltă care muncea pe brânci și nu zicea nimica.

– Acum că mi-am pus burta la cale, mă duc puțin pe dealuri. Trebuie să trimit un mesaj pe internet. Cine are internet instalat?

– Păi are Manu, la butic și cred că și Claudiu. Claudiu e mai aproape.

– Dacă tot vrea să se plimbe, merge la Manu că e în celălalt capăt de sat.

– Vreau să urc pe deal, nu să mă plimb pe șosea.

– Vezi tu ce faci. Casa lui o cunoști după antenă.